

Vägledning till MPF 29 kap. Avfall

Detta dokument vägleder kring 29 kap. Avfall, miljöprövningsförordningen (2013:251). Uppdateringar sker löpande.

Vägledning ges till respektive paragraf. Vi rekommenderar läsaren att läsa förordningen parallellt med vägledningen eftersom det alltid är den senaste tryckta versionen av författningstexten i Svensk författningssamling (SFS) som är den gällande.

På Naturvårdsverkets hemsida hittar du denna vägledning till MPF 29 kap. Avfall via länken naturvardsverket.se/vagledning-mfp-avfall

Innehåll

INNEHÅLL	2
GENERELL VÄGLEDNING TILL 29 KAP.	4
ORDFÖRKLARINGAR	4
1-3 §§ Avfallsbegrepp	4
4 § Samförbränningsanläggning och avfallsförbränningsanläggning	4
5-17 §§ FÖRBRÄNNING	5
5 § Förbränning av en större mängd farligt avfall i en samförbränningsanläggning	5
6 § Förbränning av en större mängd farligt avfall i en avfallsförbränningsanläggning	5
7 § Förbränning av en mindre mängd farligt avfall i en samförbränningsanläggning	5
8 § Förbränning av en mindre mängd farligt avfall i en avfallsförbränningsanläggning	6
9 § Förbränning av en större mängd icke-farligt avfall i en samförbränningsanläggning	6
10 § Förbränning av en större mängd icke-farligt avfall i en avfallsförbränningsanläggning	7
11 § Förbränning av en begränsad mängd icke-farligt avfall i en samförbränningsanläggning	8
12 § Förbränning av en begränsad mängd icke-farligt avfall i en avfallsförbränningsanläggning	9
13 § Förbränning av animaliskt avfall i en samförbränningsanläggning	10
14 § Förbränning av animaliskt avfall i en avfallsförbränningsanläggning	11
15 § Förbränning av en mindre mängd icke-farligt avfall i en samförbränningsanläggning	12
16 § Förbränning av en mindre mängd icke-farligt avfall i en avfallsförbränningsanläggning	13
17 § Anmälningsskyldig avfallsförbränning	14
18-26 §§ DEPONERING	15
18-19 §§ Deponering av icke-farliga muddermassor	15
27-29 §§ ÅTERVINNING OCH BORTSKAFFANDE AV AVFALL SOM UPPKOMMIT I EGEN VERKSAMHET	16
30-31 §§ BIOLOGISK BEHANDLING	16
32-33 §§ ANIMALISKT AVFALL	17

34-35 §§ ÅTERVINNING FÖR ANLÄGGNINGSÄNDAMÅL	18
36-37 §§ UPPGRÄVDA MASSOR	18
38 § KONVERTERING AV SMITTFÖRANDE AVFALL	18
39 § AVVATTNING	19
40-43 §§ MEKANISK BEARBETNING OCH SORTERING.....	19
44 § ELAVFALL	19
45-46 §§ UTTJÄNTA FORDON	19
47 § FÖRBEREDELSE FÖR ÅTERANVÄNDNING.....	20
48-51 §§ LAGRING SOM EN DEL AV ATT SAMLA IN AVFALL	20
52-55 §§ LÅNGTIDSLAGRING, DJUPT BERGFÖRVAR OCH UNDERJORDSFÖRVAR.....	22
56 § LAGRING I AVVAKTAN PÅ ÅTERVINNING ELLER BORTSKAFFANDE	22
57 § FARTYGSÅTERVINNING	22
58-59 §§ RADIOAKTIVT AVFALL	22
60-64 §§ LAGRING OCH AVSKILJNING AV KOLDIOXID	22
65-72 §§ ANDRA VERKSAMHETER MED ÅTERVINNING ELLER BORTSKAFFANDE.....	22

Generell vägledning till 29 kap.

Flera av ändringarna i miljöprövningsförordningen (MPF) har gjorts som en följd av genomförandet av industriutsläppsdirektivet (2010/75/EU) (IED). Ändringarna förenklar efterlevnaden av direktivet och minskar komplexiteten i lagstiftningen.

Begreppet anläggning är borttaget i 29 kap., förutom i de koder som handlar om förbränning. Anledningen till att begreppet tagits bort är för att det ska följa kraven i avfallsdirektivet där det tydligt framgår att det är verksamheten som tillstånd söks för, oavsett om det kan anses vara en anläggning eller inte.

Annat avfall än farligt avfall benämns nu *icke-farligt avfall*. Avsikten är inte någon ändring i sak.

Övre och undre mängdgränser har i många av koderna i 29 kap. skrivits ut i syfte att tydliggöra omfattningen. Det används också enhetligare uttryck för mängdgränserna. När det exempelvis står *mer än* 1 ton men *högst* 10 ton innebär det att om den aktuella mängden är 1 ton, omfattas det inte av prövningsplikten. Står det *högst* 10 ton innebär det att mängden 10 ton omfattas.

De verksamhetskoder i 29 kap. som är IED-klassade verksamheter har nu märkts med ett -i (t.ex. 90.406-i).

I vissa verksamhetskoder skrivs nu både dygns- och årsvärden ut. Kraven följer av IED. Det innebär att om en verksamhet når upp till en av dessa två mängdgränser, omfattas verksamheten av den aktuella koden.

Vissa felskrivningar har upptäckts. Vi har påtalat dessa för regeringen i syfte att få till en korrigering. Nedan har de identifierade felskrivningarna tagits med för läsarens kännedom.

Ordförklaringar

Ordförklaringar har införts i 29 kap.

1-3 §§ Avfallsbegrepp

Bestämmelserna i 1-3 §§ definierar begrepp som används i 29 kap. genom hänvisningar till övrig avfallslagstiftning, såsom 15 kap. miljöbalken, avfallsförordningen (2011:927) och förordningen (2001:512) om deponering av avfall, där begreppen definieras.

4 § Samförbränningsanläggning och avfallsförbränningsanläggning

Bestämmelsen i 4 § definierar vad som ska anses vara en förbränningsanläggning och en samförbränningsanläggning genom att hänvisa till förordningen (2013:253) om förbränning av avfall (FFA). Bestämmelsen är ny. Den har införts för att inte behöva hänvisa till definitionerna i 6 respektive 7 §§ FFA i varje bestämmelse under avsnittet om förbränning i 29 kap. MPF. Bestämmelsen har dock blivit fel på så sätt att den inte hänvisar till begreppet *avfallsförbränningsanläggning* utan *förbränningsanläggning* som definieras i 5 § FFA. Något behov att förklara begreppet förbränningsanläggning finns

inte i 29 kap. MPF. Departementet har uppmärksammats på detta i syfte att få till en korrigerings.

5-17 §§ Förbränning

5 § Förbränning av en större mängd farligt avfall i en samförbränningsanläggning

Nuvarande 5 § var tidigare 18 §. Ett *–i* har lagts till verksamhetskoden vilket markerar att det rör sig om industriutsläppsverksamhet enligt 1 kap. 2 § industriutsläppsförordningen (2013:250) (IUF).

Därtill har ett korttidsvärde på mer än 10 ton per dygn lagts till. Syftet med detta tillägg är att genomföra punkten 5.2 b i bilaga I till IED. Tillståndplikt gäller således enligt bestämmelsen om man överskrider något av tröskelvärdena.

Bestämmelsen har blivit fel på så sätt att ordet farligt har fallit bort ur satsen ”om den tillförda mängden [farligt] avfall är...”. Ordet farligt i andra satsen fanns med i den tidigare lydelsen av 18-19 §§ men inte i nuvarande 5, 7 och 8 §§. Dock finns det med i nuvarande 6 §. Det är mängden farligt avfall som ska vara begränsande. Vi har uppmärksammat departementet på detta i syfte att få till en korrigerings.

6 § Förbränning av en större mängd farligt avfall i en avfallsförbränningsanläggning

Nuvarande 6 § var tidigare 19 §. Ett *–i* har lagts till verksamhetskoden vilket markerar att det rör sig om industriutsläppsverksamhet enligt 1 kap. 2 § IUF.

Därtill har ett korttidsvärde på mer än 10 ton per dygn lagts till. Syftet med detta tillägg är att genomföra punkten 5.2 b i bilaga I till IED. Tillståndplikt gäller således enligt bestämmelsen om man överskrider något av tröskelvärdena.

7 § Förbränning av en mindre mängd farligt avfall i en samförbränningsanläggning

Nuvarande 7 § var tidigare 20 §. Istället för att hänvisa till ovanstående bestämmelse om tillståndplikt anges tröskelvärden. Tillståndplikt enligt bestämmelsen gäller alltså om man håller sig under eller högst på båda takvärdena.

Bestämmelsen har blivit fel på så sätt att ordet farligt har fallit bort ur satsen ”om den tillförda mängden [farligt] avfall är...”. Ordet farligt i andra satsen fanns med i den tidigare lydelsen av 18-19 §§ men inte i nuvarande 5, 7 och 8 §§. Dock finns det med i nuvarande 6 §. Det är mängden farligt avfall som ska vara begränsande. Vi har uppmärksammat departementet på detta i syfte att få till en korrigerings. För att ytterligare förtydliga bestämmelsen har vi också föreslagit att ”men” i sista satsen byts ut mot ”och”.

8 § Förbränning av en mindre mängd farligt avfall i en avfallsförbränningsanläggning

Nuvarande 8 § var tidigare 21 §. Istället för att hänvisa till ovanstående bestämmelse om tillståndsplikt anges takvärden. Tillståndsplikt enligt bestämmelsen gäller alltså om man håller sig under eller högst på båda takvärdena.

Bestämmelsen har blivit fel på så sätt att ordet farligt har fallit bort ur satsen ”om den tillförda mängden [farligt] avfall är...”. Ordet farligt i andra satsen fanns med i den tidigare lydelsen av 18-19 §§ men inte i nuvarande 5, 7 och 8 §§. Dock finns det med i nuvarande 6 §. Det är mängden farligt avfall som ska vara begränsande. Vi har uppmärksammat departementet på detta i syfte att få till en korrigerings. För att ytterligare förtydliga bestämmelsen har vi också föreslagit att ”eller” i sista satsen byts ut mot ”och”.

9 § Förbränning av en större mängd icke-farligt avfall i en samförbränningsanläggning

Nuvarande 9 § var tidigare 22 §. Ett *-i* har lagts till verksamhetskoden vilket markerar att det rör sig om industriutsläppsverksamhet enligt 1 kap. 2 § IUF.

För att öka tydligheten anges i nuvarande 9 § icke-farligt avfall. En översyn har gjorts av hela 29 kap. där begreppet *annat avfall än farligt avfall* ändrats till *icke-farligt avfall*. Detta för att uppnå en bättre överensstämmelse med övrig lagstiftning. Även där det tidigare bara angetts *avfall* anges numera *icke-farligt avfall*. En bestämmelse gäller således antingen för farligt avfall, för icke-farligt avfall eller både och. Det anges i bestämmelsen vilket. Denna bestämmelse gäller förbränning av icke-farligt avfall.

Det avfall som inte ska räknas med i den tillförda mängden har utökats. Det som angavs i första punkten i andra stycket till den tidigare 22 §, vegetabiliskt jord- och skogsbruksavfall, motsvaras av 17 § p 1-2 i FFA. Med skillnaden att kravet på energiåtervinning är borttaget.

Punkten 3 och 5 i 17 § FFA omfattar vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin och korkavfall. Vegetabiliska avfall från livsmedelsindustrin kan till exempel utgöras av skal från säd och vegetabiliska biooljor i de fall de inte klassats som produkter. Har de klassats som produkter utgör de inte avfall. Ytterligare ett exempel på vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin som förbränns i Sverige är olivkärnor.

Vad gäller träavfall har benämningen rent träavfall behållits istället för en hänvisning till punkten 6 i 17 § FFA, som är ett något bredare undantag. I kontakt med tillsynsmyndigheter, verksamhetsutövare och miljökonstuler har Naturvårdsverket fått intrycket att det i somliga anläggningar, vilka inte uppfyller bestämmelserna i FFA, otillåtet eldas en del träavfall som inte omfattas av undantaget i 17 § 6 FFA. Det innehåller alltså organiska halogenföreningar eller tungmetaller till följd av behandling. Det är för att ytterligare förebygga sådan hantering, och för att underlätta tillsynsmyndighetens arbete i sådana fall, som detta undantag gjorts snävare än det i 17 § 6 FFA.

Undantagen för vegetabiliska jord- och skogsbruksavfall och rent träavfall var i den tidigare lydelsen villkorade med att energiåtervinning skulle ske. I undantagen i 17 § 1-3 och 5-6 §§ FFA är två av punkterna villkorade med att energiåtervinning ska ske och tre inte villkorade.

Miljöpåverkan från förbränning blir varken större eller mindre av att energiåtervinning sker, utan beror av hur effektiv förbränningen är och vilka reningstekniker som används. Vidare är inte ”dålig resurshushållning” ett kriterium som använts för att bedöma behov av provnings- eller anmälningsplikt i MPF. Kravet på energiåtervinning har därför strukits.

I de fall inga andra avfall än de som omfattas av 17 § 1-3 eller 5 FFA eller rent träavfall förbränns gäller tillstånds- eller anmälningsplikt enligt 21 kap. MPF.

10 § Förbränning av en större mängd icke-farligt avfall i en avfallsförbränningsanläggning

Nuvarande 10 § var tidigare 23 §. Ett *-i* har lagts till verksamhetskoden vilket markerar att det rör sig om industriutsläppsverksamhet enligt 1 kap. 2 § IUF.

För att öka tydligheten anges i nuvarande 10 § icke-farligt avfall. En översyn har gjorts av hela 29 kap. där begreppet *annat avfall än farligt avfall* ändrats till *icke-farligt avfall*. Detta för att uppnå en bättre överensstämmelse med övriga direktiv. Även där det tidigare bara angetts *avfall* anges numera *icke-farligt avfall*. En bestämmelse gäller således antingen för farligt avfall, för icke-farligt avfall eller både och. Det anges i bestämmelsen vilket. Denna bestämmelse gäller förbränning av icke-farligt avfall.

Det avfall som inte ska räknas med i den tillförda mängden har utökats. Det som angavs i första punkten i andra stycket till den tidigare 23 §, vegetabiliskt jord- och skogsbruksavfall, motsvaras av 17 § p 1-2 i FFA. Med skillnaden att kravet på energiåtervinning är borttaget.

Punkten 3 och 5 i 17 § FFA omfattar vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin och korkavfall. Vegetabiliska avfall från livsmedelsindustrin kan till exempel utgöras av skal från säd och vegetabiliska biooljor i de fall de inte klassats som produkter. Har de klassats som produkter utgör de inte avfall. Ytterligare ett exempel på vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin som förbränns i Sverige är olivkärnor.

Vad gäller träavfall har benämningen rent träavfall behållits istället för en hänvisning till punkten 6 i 17 § FFA, som är ett något bredare undantag. I kontakt med tillsynsmyndigheter, verksamhetsutövare och miljökonsulter har Naturvårdsverket fått intrycket att det i somliga anläggningar, vilka inte uppfyller bestämmelserna i FFA, otillåtet eldas en del träavfall som inte omfattas av undantaget i 17 § 6 FFA. Det innehåller alltså organiska halogenföreningar eller tungmetaller till följd av behandling. Det är för att ytterligare förebygga sådan hantering, och för att underlätta tillsynsmyndighetens arbete i sådana fall, som detta undantag gjorts snävare än det i 17 § 6 FFA.

Undantagen för vegetabiliska jord- och skogsbruksavfall och rent träavfall var i den tidigare lydelsen villkorade med att energiåtervinning skulle ske. I undantagen i 17 § 1-3 och 5-6 §§ FFA är två av punkterna villkorade med att energiåtervinning ska ske och tre inte villkorade.

Miljöpåverkan från förbränning blir varken större eller mindre av att energiåtervinning sker, utan beror av hur effektiv förbränningen är och vilka reningstekniker som används. Vidare är inte ”dålig resurshushållning” ett kriterium som använts för att bedöma behov av provnings- eller anmälningsplikt i MPF. Kravet på energiåtervinning har därför strukits.

I de fall inga andra avfall än de som omfattas av 17 § 1-3 eller 5 FFA eller rent träavfall förbränns gäller tillstånds- eller anmälningsplikt enligt 21 kap. MPF.

11 § Förbränning av en begränsad mängd icke-farligt avfall i en samförbränningsanläggning

Nuvarande 11 § var tidigare 24 §. Ett *-i* har lagts till verksamhetskoden vilket markerar att det rör sig om industriutsläppsverksamhet enligt 1 kap. 2 § IUF.

För att öka tydligheten anges i nuvarande 11 § icke-farligt avfall. En översyn har gjorts av hela 29 kap. där begreppet *annat avfall än farligt avfall* ändrats till *icke-farligt avfall*. Detta för att uppnå en bättre överensstämmelse med övriga direktiv. Även där det tidigare bara angetts *avfall* anges numera *icke-farligt avfall*. En bestämmelse gäller således antingen för farligt avfall, för icke-farligt avfall eller både och. Det anges i bestämmelsen vilket. Denna bestämmelse gäller förbränning av icke-farligt avfall.

Ett korttidsvärde på mer än tre ton per timme har lagts till. Syftet med detta tillägg är att genomföra punkten 5.2 a i bilaga I till IED. Tillståndplikt gäller således enligt bestämmelsen om man överskrider något av tröskelvärdena tre ton per timme eller 18 000 ton per kalenderår. För att undvika hänvisningar mellan bestämmelserna så anges även den övre gränsen för tillståndsplikten enligt bestämmelsen. Vi har lämnat ett förslag på följande justering till departementet i syfte att förtydliga detta.

11 § Tillståndsplikt B och verksamhetskod 90.210-i gäller för samförbränningsanläggning där icke-farligt avfall förbränns, om den tillförda mängden avfall är högst 100 000 ton per kalenderår men

1. mer än 3 ton per timme, eller
2. mer än 18 000 ton ~~men högst 100 000 ton~~ per kalenderår.

I den tillförda mängden inräknas inte rent träavfall eller avfall som anges i 17 § 1-3 och 5 i förordningen (2013:253) om förbränning av avfall.

Det avfall som inte ska räknas med i den tillförda mängden har utökats. Det som angavs i första punkten i andra stycket till den tidigare 24 §, vegetabiliskt jord- och skogsbruksavfall, motsvaras av 17 § p 1-2 i FFA. Med skillnaden att kravet på energiåtervinning är borttaget.

Punkten 3 och 5 i 17 § FFA omfattar vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin och korkavfall. Vegetabiliska avfall från livsmedelsindustrin kan till exempel utgöras av skal från säd och vegetabiliska biooljor i de fall de inte klassats som produkter. Har de

klassats som produkter utgör de inte avfall. Ytterligare ett exempel på vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin som förbränns i Sverige är olivkärnor.

Vad gäller träavfall har benämningen rent träavfall behållits istället för en hänvisning till punkten 6 i 17 § FFA, som är ett något bredare undantag. I kontakt med tillsynsmyndigheter, verksamhetsutövare och miljökonsulter har Naturvårdsverket fått intrycket att det i somliga anläggningar, vilka inte uppfyller bestämmelserna i FFA, otillåtet eldas en del träavfall som inte omfattas av undantaget i 17 § 6 FFA. Det innehåller alltså organiska halogenföreningar eller tungmetaller till följd av behandling. Det är för att ytterligare förebygga sådan hantering, och för att underlätta tillsynsmyndighetens arbete i sådana fall, som detta undantag gjorts snävare än det i 17 § 6 FFA.

Undantagen för vegetabiliska jord- och skogsbruksavfall och rent träavfall var i den tidigare lydelsen villkorade med att energiåtervinning skulle ske. I undantagen i 17 § 1-3 och 5-6 §§ FFA är två av punkterna villkorade med att energiåtervinning ska ske och tre inte villkorade.

Miljöpåverkan från förbränning blir varken större eller mindre av att energiåtervinning sker, utan beror av hur effektiv förbränningen är och vilka reningstekniker som används. Vidare är inte ”dålig resurshushållning” ett kriterium som använts för att bedöma behov av prövnings- eller anmälningsplikt i MPF. Kravet på energiåtervinning har därför strukits.

I de fall inga andra avfall än de som omfattas av 17 § 1-3 eller 5 FFA eller rent träavfall förbränns gäller tillstånds- eller anmälningsplikt enligt 21 kap. MPF.

12 § Förbränning av en begränsad mängd icke-farligt avfall i en avfallsförbränningsanläggning

Nuvarande 12 § var tidigare 25 §. Ett *-i* har lagts till verksamhetskoden vilket markerar att det rör sig om industriutsläppsverksamhet enligt 1 kap. 2 § IUF.

För att öka tydligheten anges i nuvarande 11 § icke-farligt avfall. En översyn har gjorts av hela 29 kap. där begreppet *annat avfall än farligt avfall* ändrats till *icke-farligt avfall*. Detta för att uppnå en bättre överensstämmelse med övriga direktiv. Även där det tidigare bara angetts *avfall* anges numera *icke-farligt avfall*. En bestämmelse gäller således antingen för farligt avfall, för icke-farligt avfall eller både och. Det anges i bestämmelsen vilket. Denna bestämmelse gäller förbränning av icke-farligt avfall.

Ett korttidsvärde på mer än tre ton per timme har lagts till. Syftet med detta tillägg är att genomföra punkten 5.2 a i bilaga I till IED. Tillståndplikt gäller således enligt bestämmelsen om man överskrider något av tröskelvärdena tre ton per timme eller 18 000 ton per kalenderår. För att undvika hänvisningar mellan bestämmelserna så anges även den övre gränsen för tillståndsplikten enligt bestämmelsen. Vi har lämnat ett förslag på följande justering till departementet i syfte att förtydliga detta.

12 § Tillståndsplikt B och verksamhetskod 90.210-i gäller för avfallsförbränningsanläggning där icke-farligt avfall förbränns, om den tillförda mängden avfall är högst 100 000 ton per kalenderår men

1. mer än 3 ton per timme, eller
2. mer än 18 000 ton ~~men högst 100 000 ton~~ per kalenderår.

I den tillförda mängden inräknas inte rent träavfall eller avfall som anges i 17 § 1–3 och 5 i förordningen (2013:253) om förbränning av avfall.

Det avfall som inte ska räknas med i den tillförda mängden har utökats. Det som angavs i första punkten i andra stycket till den tidigare 25 §, vegetabiliskt jord- och skogsbruksavfall, motsvaras av 17 § p 1-2 i förordningen (2013:253) om förbränning av avfall (FFA). Med skillnaden att kravet på energiåtervinning är borttaget.

Punkten 3 och 5 i 17 § FFA omfattar vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin och korkavfall. Vegetabiliska avfall från livsmedelsindustrin kan till exempel utgöras av skal från säd och vegetabiliska biooljor i de fall de inte klassats som produkter. Har de klassats som produkter utgör de inte avfall. Ytterligare ett exempel på vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin som förbränns i Sverige är olivkärnor.

Vad gäller träavfall har benämningen rent träavfall behållits istället för en hänvisning till punkten 6 i 17 § FFA, som är ett något bredare undantag. I kontakt med tillsynsmyndigheter, verksamhetsutövare och miljökonsulter har Naturvårdsverket fått intrycket att det i somliga anläggningar, vilka inte uppfyller bestämmelserna i FFA, otillåtet eldas en del träavfall som inte omfattas av undantaget i 17 § 6 FFA. Det innehåller alltså organiska halogenföreningar eller tungmetaller till följd av behandling. Det är för att ytterligare förebygga sådan hantering, och för att underlätta tillsynsmyndighetens arbete i sådana fall, som detta undantag gjorts snävare än det i 17 § 6 FFA.

Undantagen för vegetabiliska jord- och skogsbruksavfall och rent träavfall var i den tidigare lydelsen villkorade med att energiåtervinning skulle ske. I undantagen i 17 § 1-3 och 5-6 §§ FFA är två av punkterna villkorade med att energiåtervinning ska ske och tre inte villkorade.

Miljöpåverkan från förbränning blir varken större eller mindre av att energiåtervinning sker, utan beror av hur effektiv förbränningen är och vilka reningstekniker som används. Vidare är inte ”dålig resurshushållning” ett kriterium som använts för att bedöma behov av prövnings- eller anmälningsplikt i MPF. Kravet på energiåtervinning har därför strukits.

I de fall inga andra avfall än de som omfattas av 17 § 1-3 eller 5 FFA eller rent träavfall förbränns gäller tillstånds- eller anmälningsplikt enligt 21 kap. MPF.

13 § Förbränning av animaliskt avfall i en samförbränningsanläggning

Bestämmelsen är ny och genomför del av punkt 6.5 bilaga I till IED som anger ”*Bortskaffande eller återvinning av djurkroppar eller animaliskt avfall där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn.*” Med sedvanlig omräkning till tillståndsgiven mängd per år, utgående från 250 produktionsdygn per år, motsvarar tröskelvärdet i denna punkt 2 500 ton animaliskt avfall per år.

I bestämmelsen anges endast *animaliskt avfall* eftersom detta bedömts motsvara direktivets precisering *djurkroppar eller animaliskt avfall*.

Tidigare var förbränning av mellan 2 500 ton och 18 000 ton animaliskt avfall per år i en samförbränningsanläggning inte särreglerat utan det omfattades av tillståndsplikten i den tidigare 26 §. Med den nuvarande bestämmelsen har en ny industriutsläppsverksamhet införts, för bortskaffande eller återvinning genom förbränning av mer än 10 ton per dygn eller mer än 2 500 ton animaliskt avfall per år. Den övre gränsen på högst 18 000 ton per år markerar gränsen mot tillståndsplikt enligt ovanstående bestämmelser och gäller oavsett vilket av de andra två tröskelvärdena som överskrids. Vi avser att lämna förslag till departementet på motsvarande justering av bestämmelsen som föreslagits för 11 och 12 §§ samt 15 och 16 §§ i syfte att förtydliga detta.

Vid förbränning i en förbränningsanläggning som förbränner animaliskt avfall ska alla avfallsslag summeras vid bedömning av om tröskelvärde för tillståndsplikt uppnås.

För mer vägledning om animaliskt avfall, se under 32-33 §§.

14 § Förbränning av animaliskt avfall i en avfallsförbränningsanläggning

Bestämmelsen är ny och genomför del av punkt 6.5 bilaga I till IED som anger ”*Bortskaffande eller återvinning av djurkroppar eller animaliskt avfall där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn.*” Med sedvanlig omräkning till tillståndsgiven mängd per år, utgående från 250 produktionsdygn per år, motsvarar tröskelvärdet i denna punkt 2 500 ton animaliskt avfall per år.

I bestämmelsen anges endast *animaliskt avfall* eftersom detta bedömts motsvara direktivets precisering *djurkroppar eller animaliskt avfall*.

Tidigare var förbränning av mellan 2 500 ton och 18 000 ton animaliskt avfall per år i en avfallsförbränningsanläggning inte särreglerat utan det omfattades av tillståndsplikten i den tidigare 27 §. Med den nuvarande bestämmelsen har en ny industriutsläppsverksamhet införts, för bortskaffande eller återvinning genom förbränning av mer än 10 ton per dygn eller mer än 2 500 ton animaliskt avfall per år. Den övre gränsen på högst 18 000 ton per år markerar gränsen mot tillståndsplikt enligt ovanstående bestämmelser och gäller oavsett vilket av de andra två tröskelvärdena som överskrids. Vi avser att lämna förslag till departementet på motsvarande justering av bestämmelsen som föreslagits för 11 och 12 §§ samt 15 och 16 §§ i syfte att förtydliga detta.

Vid förbränning i en förbränningsanläggning som förbränner animaliskt avfall ska alla avfallsslag summeras vid bedömning av om tröskelvärde för tillståndsplikt uppnås.

För mer vägledning om animaliskt avfall, se under 32-33 §§.

15 § Förbränning av en mindre mängd icke-farligt avfall i en samförbränningsanläggning

Nuvarande 15 § var tidigare 26 §. För att öka tydligheten anges i nuvarande 15 § icke-farligt avfall. En översyn har gjorts av hela 29 kap. där begreppet *annat avfall än farligt avfall* ändrats till *icke-farligt avfall*. Detta för att uppnå en bättre överensstämmelse med övriga direktiv. Även där det tidigare bara angetts *avfall* anges numera *icke-farligt avfall*. En bestämmelse gäller således antingen för farligt avfall, för icke-farligt avfall eller både och. Det anges i bestämmelsen vilket. Denna bestämmelse gäller förbränning av icke-farligt avfall.

Två takvärden på högst tre ton per timme och högst 18 000 ton per kalenderår har lagts till. Syftet med detta tillägg är att utan hänvisningar markera gränsdragningen mot tillståndsplikten enligt 11 §. Tröskelvärdet för när tillståndsplikten inträder på 50 ton per kalenderår är oförändrat. Vi har lämnat ett förslag på följande justering till departementet i syfte att förtydliga detta.

15 § Tillståndsplikt B och verksamhetskod 90.220 gäller för samförbränningsanläggning där icke-farligt avfall förbränns, om den tillförda mängden avfall är mer än 50 ton per kalenderår men

1. högst 3 ton per timme, ~~och eller~~
2. ~~mer än 50 ton men~~ högst 18 000 ton per kalenderår.

I den tillförda mängden inräknas inte rent träavfall eller avfall som anges i 17 § 1–3 och 5 i förordningen (2013:253) om förbränning av avfall.

Det avfall som enligt andra stycket inte ska räknas med i den tillförda mängden har utökats. Det som angavs i första punkten i andra stycket till den tidigare 26 §, vegetabiliskt jord- och skogsbruksavfall, motsvaras av 17 § p 1-2 i FFA. Med skillnaden att kravet på energiåtervinning är borttaget.

Punkten 3 och 5 i 17 § FFA omfattar vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin och korkavfall. Vegetabiliska avfall från livsmedelsindustrin kan till exempel utgöras av skal från säd och vegetabiliska biooljor i de fall de inte klassats som produkter. Har de klassats som produkter utgör de inte avfall. Ytterligare ett exempel på vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin som förbränns i Sverige är olivkärnor.

Vad gäller träavfall har benämningen rent träavfall behållits istället för en hänvisning till punkten 6 i 17 § FFA, som är ett något bredare undantag. I kontakt med tillsynsmyndigheter, verksamhetsutövare och miljökonstuler har Naturvårdsverket fått intrycket att det i somliga anläggningar, vilka inte uppfyller bestämmelserna i FFA, otillåtet eldas en del träavfall som inte omfattas av undantaget i 17 § 6 FFA. Det innehåller alltså organiska halogenföreningar eller tungmetaller till följd av behandling. Det är för att ytterligare förebygga sådan hantering, och för att underlätta tillsynsmyndighetens arbete i sådana fall, som detta undantag gjorts snävare än det i 17 § 6 FFA.

Undantagen för vegetabiliska jord- och skogsbruksavfall och rent träavfall var i den tidigare lydelsen villkorade med att energiåtervinning skulle ske. I undantagen i 17 § 1-3 och 5-6 §§ FFA är två av punkterna villkorade med att energiåtervinning ska ske och tre inte villkorade.

Miljöpåverkan från förbränning blir varken större eller mindre av att energiåtervinning sker, utan beror av hur effektiv förbränningen är och vilka reningstekniker som används. Vidare är inte ”dålig resurshushållning” ett kriterium som använts för att bedöma behov av provnings- eller anmälningsplikt i MPF. Kravet på energiåtervinning har därför strukits.

I de fall inga andra avfall än de som omfattas av 17 § 1-3 eller 5 FFA eller rent träavfall förbränns gäller tillstånds- eller anmälningsplikt enligt 21 kap. MPF.

16 § Förbränning av en mindre mängd icke-farligt avfall i en avfallsförbränningsanläggning

Nuvarande 16 § var tidigare 27 §. För att öka tydligheten anges i nuvarande 16 § icke-farligt avfall. En översyn har gjorts av hela 29 kap. där begreppet *annat avfall än farligt avfall* ändrats till *icke-farligt avfall*. Detta för att uppnå en bättre överensstämmelse med övriga direktiv. Även där det tidigare bara angetts *avfall* anges numera *icke-farligt avfall*. En bestämmelse gäller således antingen för farligt avfall, för icke-farligt avfall eller både och. Det anges i bestämmelsen vilket. Denna bestämmelse gäller förbränning av icke-farligt avfall.

Två takvärden på högst tre ton per timme och högst 18 000 ton per kalenderår har lagts till. Syftet med detta tillägg är att utan hänvisningar markera gränsdragningen mot tillståndsplikten enligt 12 §. Tröskelvärdet för när tillståndsplikten inträder på 50 ton per kalenderår är oförändrat. Vi har lämnat ett förslag på följande justering till departementet i syfte att förtydliga detta.

16 § Tillståndsplikt B och verksamhetskod 90.221 gäller för avfallsförbränningsanläggning där icke-farligt avfall förbränns, om den tillförda mängden avfall är mer än 50 ton per kalenderår men

1. högst 3 ton per timme, ~~och~~
2. ~~mer än 50 ton men~~ högst 18 000 ton per kalenderår.

I den tillförda mängden inräknas inte rent träavfall eller avfall som anges i 17 § 1-3 och 5 i förordningen (2013:253) om förbränning av avfall.

Det avfall som enligt andra stycket inte ska räknas med i den tillförda mängden har utökats. Det som angavs i första punkten i andra stycket till den tidigare 27 §, vegetabiliskt jord- och skogsbruksavfall, motsvaras av 17 § p 1-2 i förordningen (2013:253) om förbränning av avfall (FFA). Med skillnaden att kravet på energiåtervinning är borttaget.

Punkten 3 och 5 i 17 § FFA omfattar vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin och korkavfall. Vegetabiliska avfall från livsmedelsindustrin kan till exempel utgöras av skal från säd och vegetabiliska biooljor i de fall de inte klassats som produkter. Har de klassats som produkter utgör de inte avfall. Ytterligare ett exempel på vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin som förbränns i Sverige är olivkärnor.

Vad gäller träavfall har benämningen rent träavfall behållits istället för en hänvisning till punkten 6 i 17 § FFA, som är ett något bredare undantag. I kontakt med tillsynsmyndigheter, verksamhetsutövare och miljökonstuler har Naturvårdsverket fått intrycket att det i somliga anläggningar, vilka inte uppfyller bestämmelserna i FFA, otillåtet eldas en del träavfall som inte omfattas av undantaget i 17 § 6 FFA. Det

innehåller alltså organiska halogenföreningar eller tungmetaller till följd av behandling. Det är för att ytterligare förebygga sådan hantering, och för att underlätta tillsynsmyndighetens arbete i sådana fall, som detta undantag gjorts snävare än det i 17 § 6 FFA.

Undantagen för vegetabiliska jord- och skogsbruksavfall och rent träavfall var i den tidigare lydelsen villkorade med att energiåtervinning skulle ske. I undantagen i 17 § 1-3 och 5-6 §§ FFA är två av punkterna villkorade med att energiåtervinning ska ske och tre inte villkorade.

Miljöpåverkan från förbränning blir varken större eller mindre av att energiåtervinning sker, utan beror av hur effektiv förbränningen är och vilka reningstekniker som används. Vidare är inte ”dålig resurshushållning” ett kriterium som använts för att bedöma behov av provnings- eller anmälningsplikt i MPF. Kravet på energiåtervinning har därför strukits.

I de fall inga andra avfall än de som omfattas av 17 § 1-3 eller 5 FFA eller rent träavfall förbränns gäller tillstånds- eller anmälningsplikt enligt 21 kap. MPF.

17 § Anmälningspliktig avfallsförbränning

Nuvarande 17 § var tidigare 28 och 29 §§. En sammanslagning av de två tidigare bestämmelserna har gjorts. Den tidigare uppdelningen i dubbla koder, för samförbränningsanläggning respektive avfallsförbränningsanläggning, gjordes år 2013 i samband med IED-genomförandet då MPF ersatte förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd. Syftet var då att främja att frågan om klassificering uppmärksammades i tillståndsprovningar. Eftersom förbränningsanläggningar under 50 ton per år inte är tillståndspliktiga så var motivet att ha två koder inte giltigt för denna grupp.

För att öka tydligheten anges i nuvarande 17 § icke-farligt avfall. En översyn har gjorts av hela 29 kap. där begreppet *annat avfall än farligt avfall* ändrats till *icke-farligt avfall*. Detta för att uppnå en bättre överensstämmelse med övriga direktiv. Även där det tidigare bara angetts *avfall* anges numera *icke-farligt avfall*. En bestämmelse gäller således antingen för farligt avfall, för icke-farligt avfall eller både och. Det anges i bestämmelsen vilket. Denna bestämmelse gäller förbränning av icke-farligt avfall.

Ett takvärde på högst 50 ton avfall per kalenderår har lagts till. Syftet med detta tillägg är att slippa hänvisningar till ovanstående bestämmelser. Förbränns mer än så gäller tillståndsplikt enligt någon av de ovanstående bestämmelserna.

Det avfall som enligt andra stycket inte ska räknas med i den tillförda mängden har utökats. Det som angavs i första punkten i andra stycket till de tidigare 28 och 29 §§, vegetabiliskt jord- och skogsbruksavfall, motsvaras av 17 § p 1-2 i förordningen (2013:253) om förbränning av avfall (FFA). Med skillnaden att kravet på energiåtervinning är borttaget.

Punkten 3 och 5 i 17 § FFA omfattar vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin och korkavfall. Vegetabiliska avfall från livsmedelsindustrin kan till exempel utgöras av

skal från säd och vegetabiliska biooljor i de fall de inte klassats som produkter. Har de klassats som produkter utgör de inte avfall. Ytterligare ett exempel på vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin som förbränns i Sverige är olivkärnor.

Vad gäller träavfall har benämningen rent träavfall behållits istället för en hänvisning till punkten 6 i 17 § FFA, som är ett något bredare undantag. I kontakt med tillsynsmyndigheter, verksamhetsutövare och miljökonsulter har Naturvårdsverket fått intrycket att det i somliga anläggningar, vilka inte uppfyller bestämmelserna i FFA, otillåtet eldas en del träavfall som inte omfattas av undantaget i 17 § 6 FFA. Det innehåller alltså organiska halogenföreningar eller tungmetaller till följd av behandling. Det är för att ytterligare förebygga sådan hantering, och för att underlätta tillsynsmyndighetens arbete i sådana fall, som detta undantag gjorts snävare än det i 17 § 6 FFA.

Undantagen för vegetabiliska jord- och skogsbruksavfall och rent träavfall var i den tidigare lydelsen villkorade med att energiåtervinning skulle ske. I undantagen i 17 § 1-3 och 5-6 §§ FFA är två av punkterna villkorade med att energiåtervinning ska ske och tre inte villkorade.

Miljöpåverkan från förbränning blir varken större eller mindre av att energiåtervinning sker, utan beror av hur effektiv förbränningen är och vilka reningstekniker som används. Vidare är inte ”dålig resurshushållning” ett kriterium som använts för att bedöma behov av prövnings- eller anmälningsplikt i MPF. Kravet på energiåtervinning har därför strukits.

I de fall inga andra avfall än de som omfattas av 17 § 1-3 eller 5 FFA eller rent träavfall förbränns gäller tillstånds- eller anmälningsplikt enligt 21 kap. MPF.

18-26 §§ Deponering

De koder som tidigare hette *Uppläggning 33-34* §§ har tagits bort. Verksamheterna benämns nu *deponering av icke-farliga muddermassor*. Anledningen är att denna typ av verksamhet ska klassas som en deponi. Koderna hamnar nu under *Deponering*, men ska i princip motsvara de tidigare koderna. Deponering av denna typ av massor är undantagna från deponeringsförordningens krav.¹

18-19 §§ Deponering av icke-farliga muddermassor

Formuleringen av koden för tillståndsplikt är ändrad till *muddermassor på land längs små sund, kanaler eller vattenvägar som massorna muddrats från* och koden för anmälningsplikt är ändrad till *muddermassor längs små sund, kanaler eller vattenvägar som massorna har muddrats från*. Det motsvarar det undantag som finns i deponeringsförordningen. NV gör bedömningen att ändringarna inte innebär en annan omfattning, dvs. deponering av muddermassor ska falla in under dessa verksamhetskoder.

¹ förordning (2001:512) om deponering av avfall

Om muddring sker i vatten är Havs- och vattenmyndigheten tillsynsvägledande.
<https://www.havochvatten.se/hav/vagledning--lagar/vagledningar/provning-och-tillsyn/muddring-och-gravning-och-utfyllnad.html>

Felskrivning: 19 § Anmälningsplikt C och verksamhetskod 90.281 gäller för att deponera icke-farliga muddermassor längs små sund, kanaler eller vattenvägar som massorna har muddrats från, om

1. mängden massor är högst 1 000 ton, ~~eller~~ **och**
2. föroreningsrisken endast är ringa. Förordning (2016:1188).

27-29 §§ Återvinning och bortskaffande av avfall som uppkommit i egen verksamhet

Verksamhetskoderna har ändrats, främst pga. att övre mängdgränser tillkommit. Anledningen till det är att följa IED.

27 § Koden är justerad utifrån mängdgränser. Tidigare saknades undre och övre mängdgränser. Verksamheter med mängder som når upp till de som gäller för IED-klassade verksamheter gäller i första hand. Ett undantag görs för verksamheter som avses i 38 §, konvertering av smittförande avfall. Tidigare fanns undantag för avvattning av avfall, detta är nu struket. Anledningen är att verksamhetskoden för avvattning oavsett undantag gäller före 27 § och därmed inte anses behövas.

28 § Verksamhetskoden är ny. Koden är tillämplig för behandling av farligt avfall som *inte* ska IED-klassas enligt någon av de behandlingar som räknas upp i 67 §.

29 § En övre mängdgräns har lagts till på denna kod. Förutsättningen att klassa enligt denna kod hänger ihop med att behandlingen av avfallet ska leda till materialåtervinning.

30-31 §§ Biologisk behandling

Tidigare verksamhetskod 90.150 har tagits bort. Den omfattade biologisk behandling över 100 000 ton/år (förutom park- och trädgårdsavfall). Då verksamhet bedrivs som utgörs av biologisk behandling i mängder som överstiger 18 750 ton/år ska den klassas som en IED-verksamhet. Sådan verksamhet omfattades redan i den tidigare MPF av verksamhetskoderna 90.405 och 90.406, vilket riskerade en felklassning då även 90.150 fanns.

30 § Ändringar har gjorts. Tidigare omfattade denna kod mängden 500 – 100 000 ton/år (med vissa undantag). Som beskrivs ovan stämmer det inte överens med IED, en ny övre gräns har därmed införts om 18 750 ton/år. Om verksamheten utgörs av anaerob biologisk behandling är den övre gränsen 25 000 ton/år.

Om större mängder än ovanstående ska behandlas, gäller 65 § (IED-klassad verksamhet).

Det finns två undantag kopplade till 30 §. Ett gäller 66 § (som alltså gäller före 30 §), dvs. om verksamheten utgörs av *bortskaffande* över 12 500 ton/år. Det är en IED-klassad verksamhet. Det andra undantaget gäller om behandlingen är tillstånds- eller anmälningspliktig enligt 21 kap. 2 eller 3 §§. Dessa koder handlar om gasframställning och har ändrats. Mängderna för ingående material har ökats i 21 kap., och en förändring är att om en mindre mängd avfall tas in på en verksamhet som är prövad enligt 21 kap, *behöver inte en prövning göras enligt 29 kap.* Se vidare under **Vägledning till 21 kap.** Syftet med detta har varit att underlätta för verksamheter som har tillstånd enligt 21 eller 29 kap att utöka verksamheten utan att behöva söka nytt tillstånd.

31 § En ändring har gjorts. Koden omfattar anmälningspliktig verksamhet för biologisk behandling. Det saknades tidigare en övre gräns vad gäller park- och trädgårdsavfall, vilket riskerade att dessa inte skulle komma att klassas korrekt under den IED-kod som är relevant. Den övre mängden har satts till 18 750 ton/år. För biologisk behandling av park- och trädgårdsavfall i mängder överstigande 18 750 ton/år gäller istället 65 eller 66 §§ (IED-verksamheter).

Undantag finns även i 31 §, kopplat till 21 kap (samma som beskrivs ovan, under 30 §).

32-33 §§ Animaliskt avfall

Ändringar har gjorts. Koderna benämns nu animaliskt *avfall* till skillnad mot tidigare, animaliska *biprodukter* (ABP). Animaliskt avfall kan vara ett något vidare begrepp än animaliska biprodukter. Dessutom har kopplingen till ABP-regelverket strukits, hur avfallet klassas enligt ABP-förordningens kategorier påverkar inte klassningen enligt 29 kap. Koderna har också ändrats för att möta IED-direktivets krav.

Den kod som tidigare benämndes 90.260 är struken (förbehandling av animaliska biprodukter). Tidigare fanns två verksamhetskoder på C-nivå (bearbeta och förbehandla animaliska biprodukter). Nuvarande 33 § omfattar behandling av animaliskt avfall, dvs. oavsett om det är förbehandling eller bearbetning av annat slag.

Koderna för animaliskt avfall är tillämpliga då behandlingen *inte* utgörs av biologisk behandling eller förbränning. Förbränning var även tidigare undantaget (dvs. om det handlar om förbränning gäller förbränningskoderna i första hand). Genom att ett tillägg gjorts även för biologisk behandling, gäller koderna 30-31 §§ före 32-33 §§ (biologisk behandling gäller före koderna som omfattar animaliskt avfall). Det betyder att ändringen som nu genomförts i 29 kap. möjliggör att en verksamhet kan bedriva biologisk behandling av animaliskt avfall och då följa de mängdgränser som gäller för biologisk behandling (och inte animaliskt avfall).

Ovanstående leder till att då det gäller t.ex. rötning av gödsel, så kan verksamhetskoderna i 21 kap. vara tillämpliga. Mängdgränserna har där höjts för denna typ av verksamhet. Se vidare under **Vägledning till 21 kap.**

32 § Verksamhetskoden var även tidigare en IED-klassad verksamhet. Ändringarna består främst i att verksamheten nu uttrycks som animaliskt *avfall*, samt att

mängdgränsen även uttrycks i ton per dygn. Undantaget från dessa verksamhetskoder är biologisk behandling och förbränning, som ovan beskrivits.

33 § Verksamhetskoden har ändrats, i likhet med ovanstående (32 §).

34-35 §§ Återvinning för anläggningsändamål

Ändringar har gjorts. *Användning* för anläggningsändamål har ändrats till *återvinning* för anläggningsändamål. Det innebär inte någon ändring mot tidigare, utan ska tydliggöra syftet, att det handlar om ett återvinningsförfarande. Koderna är tillämpliga för icke-farligt avfall, vilket inte uttryckligen ska anges innan. I övrigt inga ändringar. Koderna har inga övre mängdgränser så bedömningen är att denna verksamhet inte bör klassas som en IED-verksamhet.

36-37 §§ Uppgrävda massor

Ändringar har gjorts. Den kod som tidigare benämndes 42 § (90.350) har strukits. Anledningen är att verksamheten bedöms falla in under IED, där den övre mängdgränsen är 2 500 ton/år innan det ska klassas som en IED-verksamhet (den tidigare 42 § var tillämplig då mängderna översteg 20 000 ton/år).

36 § Koden har ändrats genom en sänkt övre gräns, nu 2 500 ton/år, vilket motsvarar gränsen för vissa typer av behandlingar i IED. Då mängderna som ska behandlas överstiger den mängden gäller 67 § (90.435-i) eller 71 § (90.440) beroende på vilken typ av behandling som ska utföras.

Undantag finns för verksamhetskod för deponering som kan vara tillämplig (deponiklassning går före denna kod). Undantag finns även för 37 § som gäller före 36 §.

37 § är omskriven utan att den är ändrad i sak. Verksamhet med mobil hantering av förorenade massor (under högst en tolv månadersperiod) ska klassas in under denna kod. Jämför här skillnaden mot att klassa enligt 67 § där IED-klassade verksamheter över vissa mängder faller in.

38 § Konvertering av smittförande avfall

38 § En ny kod har införts, anmälningsplikt C, för att på sjukhus konvertera smittförande avfall. Det är tillåtet för sjukhus att även ta emot smittförande avfall från andra enheter/verksamheter där denna typ av avfall kan uppstå. Det finns heller ingen mängdbegränsning. Verksamhetskoden omfattar endast konvertering, avfallet ska därefter lämnas för korrekt omhändertagande. Anledningen till en ny kod för denna typ av verksamhet är att det tidigare var oklart hur dessa skulle prövas. I vissa fall bedömdes de inte vara prövningspliktiga, och i andra fall tillståndsprövades de som en återvinningsverksamhet. Bedömningen har varit att en anmälningsplikt är tillräcklig för den typ av verksamhet som bedrivs, konvertering av smittförande avfall.

39 § Avvattning

39 § Verksamhetskoderna är något omskrivna men utan syfte att ändra omfattningen. Kopplingen till en viss uppställningstid har strukits. Mängdgränsen 2000 ton har behållits. Då större mängder än så ska avvattnas, gäller 69, 71 eller 72 §§ beroende på om det är farligt avfall eller icke-farligt avfall.

Felskrivning (koppling till farligt avfall saknas): 39 § Anmälningsskyldighet C och verksamhetskod 90.375 gäller för att avvattna icke-farligt **och farligt** avfall, om mängden avfall som behandlas är högst 2 000 ton. Förordning (2016:1188).

40-43 §§ Mekanisk bearbetning och sortering

Verksamhetskoderna som rör mekanisk bearbetning har justerats något, men utan någon ändring i sak. Liksom tidigare finns ett undantag i det fall den mekaniska bearbetningen ska klassas som en IED-verksamhet (65 § gäller i första hand om denna är tillämplig).

Verksamhetskoderna i 29 kap. (nya 40-43 §§) som berör sortering och mekanisk bearbetning har ett undantag för *krossning, siktning eller motsvarande mekanisk bearbetning för byggnads- och anläggningsändamål*. Under arbetet med översynen av MPF framkom frågor kring undantagets tillämplighet. Frågorna handlade om undantaget ska gälla enbart då avfallet sorteras/bearbetas på den plats där det ska användas, eller om undantaget är tillämpligt oavsett var verksamheten bedrivs. Det har framförts att eventuella störningar som en sorterings- eller bearbetningsverksamhet ger upphov till inte har något samband med vad avfallet i ett senare skede ska användas till. Vi bedömer att en sådan tolkning av undantaget kräver en ändring av 40-43 §§. Naturvårdsverket kommer att se över frågan under 2017 och eventuellt föreslå ändringar i denna del.

44 § Elavfall

Verksamhetskoderna för förbehandling av elavfall är något justerad i nya MPF, men utan att omfattningen ska påverkas. Förbehandling har ersatts *av sortera, demontera eller på annat sätt behandla avfallet innan ytterligare behandling*. Ytterligare vägledning kopplat till föreskrifter (2005:10) om insamling, förbehandling och återvinning av elavfall. <http://www.naturvardsverket.se/vagledning-elavfall-forbehandling>

Undantaget kvarstår i 44 §, anmälningsskyldigheten gäller inte behandling av komponenter eller utrustning som innehåller isolerolja. I de fallen gäller klassning i första hand enligt 67 § om relevant (IED-verksamhet). Om den inte är tillämplig gäller 71 eller 72 §§ beroende på mängder farligt avfall som hanteras.

45-46 §§ Uttjänta fordon

Ändring har gjorts i koderna som omfattar uttjänta fordon. Tidigare gällde anmälningsskyldighet (90.120) för omhändertagande av uttjänta fordon som omfattas av bilskrotningsförordningen, dvs. bil, buss, lastbil upp till 3 500 kg. Då man tog emot andra fordon än de som nämns ovan, gällde tillståndsskyldighet (90.119). Det innebär att en auktoriserad bilskrot inte fick ta emot t.ex. mopeder, MC, skoter. I de fallen krävdes

tillståndsplikt. En auktoriserad bilskrot kan nu, utöver uttjänta fordon som omfattas av bilskrotningsförordningen, även ta emot andra mindre fordon upp till 3 500 kg.

45 § Denna verksamhetskod är ändrad. Ett undantag har lagts till som innebär att tillståndsplikten inte gäller om verksamheten är anmälningspliktig enligt 46 § 2.

Som tidigare gäller tillståndsplikt enligt 45 § för att ta emot större fordon (över 3500 kg) t.ex. lastbilar, bussar mm.

46 § Verksamhetskoden har ändrats. 46 § omfattar förutom omhändertagande av uttjänta fordon som omfattas av bilskrotningsförordningen, nu även andra fordon vars totalvikt inte överstiger 3 500 kg (MC, moped, skoter mm) om fordonen återvinns av en auktoriserad bilskrotare.

47 § Förberedelse för återanvändning

Detta är en helt ny prövningspunkt. Anledningen till en ny kod för förberedelse för återanvändning är att verksamheten tidigare klassades in under de mer generella återvinningskoderna, vilket inte sällan innebar en tillståndsprövning. Förberedelse för återanvändning är en återvinningsverksamhet enligt avfallsförordningen. Det innebär att då en verksamhet t.ex. köper/tar emot avfall i syfte att reparera, rengöra osv, nu kan klassas som en anmälningspliktig verksamhet. Syftet är att gynna förberedelse för återanvändning. Definitionen av begreppen enligt miljöbalken är:

förbereda avfall för återanvändning: kontrollera, rengöra eller reparera något som är avfall så att det kan återanvändas utan ytterligare behandling,

Det är viktigt att skilja ovanstående återvinning från *återanvändning* som också definieras i miljöbalken:

Med återanvändning avses något som inte är avfall används igen för att fylla samma funktion som det ursprungligen var avsett för.

En viktig skillnad är att i detta fall har aldrig det som återanvänts klassats som avfall (det har det alltid då det handlar om förberedelse för återanvändning). Exempel på vad som kan falla in under återanvändning är organisationer som tar emot begagnade kläder/produkter, mat som skänks till välgörenhet eller liknande.

48-51 §§ Lagring som en del av att samla in avfall

Dessa koder har ändrats i nya 29 kap. Begreppet mellanlagring har tagits bort. Anledningen till detta är att begreppet inte finns i EUs avfallslagstiftning, dvs. det var ett svenskt begrepp. Inom EU används istället *lagring som en del av att samla in avfall*, vilket gjorde att vi var tvungna att förhålla oss till båda. Av den anledningen används begreppet lagring som en del av att samla in avfall.

Begreppet *anläggning* har strukits i lagringskoderna, liksom i många andra koder i 29 kap. Det är verksamheten i sig som ska prövas och inte om det kan anses vara en anläggning eller inte. Ytterligare ett begrepp har ändrats, *annat avfall än farligt avfall*

benämns nu *icke-farligt avfall*. Båda dessa ändringar nämns också under *Generell vägledning till 29 kap.*

Mellanlagring ingår i begreppet *lagring som en del av att samla in avfall*. Den åtskillnad som behöver göras är mot begreppet *lagring i avvaktan på återvinning eller bortskaffande* (jämför 56 §). Om en verksamhet t.ex. bedriver återvinning, och i anslutning till detta har ett lager av avfall (avfallet ska behandlas vid den aktuella verksamheten), ska det inte klassas som lagring som en del av att samla in avfall. Det kan då omfattas av 56 § om det handlar om lagring inför vissa typer av verksamheter. Om man däremot tar emot visst avfall som enbart lagras, och sedan skickar till en annan verksamhet för behandling, klassas det som lagring som en del av att samla in avfall. Detsamma gäller ju naturligtvis en verksamhet som enbart bedriver lagring av avfall.

I samtliga koder som rör lagring som en del av att samla in, har skrivningen *Tillståndsplikten gäller inte anläggning för lagring av avfall under längre tid än ett år innan det bortskaffas, eller tre år innan det återvinns eller behandlas*, strukits. Denna har tidigare funnits med för att tydligt visa när en lagring övergår till att klassas som en deponi. Att skrivningen har tagits bort innebär ingen ändring i sak. Tidsgränserna för hur lång tid avfall kan lagras på en plats utan att det klassas som deponi regleras i avfallsförordningen och gäller oavsett om de står uttryckligen i 29 kap. eller inte.

Nedan följer vägledning till respektive paragraf under lagring som del av att samla in avfall.

48 § Verksamhetskoden 90.30 har skrivits om något, utan att omfattningen ska ha ändrats.

49 § Verksamhetskod 90.40 har skrivits om något, utan att omfattningen ska ha ändrats.

Tidigare verksamhetskod 90.45: denna kod har strukits. Anledningen var att 90.45 var genomförd som en IED-klassad verksamhet (mellanlagring över 50 ton farligt avfall), vilket nu är ändrat i 29 kap. Istället har 90.50 korrigerats så att det som tidigare föll in under 90.45 nu ska falla in under 90.50. Mängdgränserna är därmed ändrade i 90.50. Den typ av lagring som ska klassas som en IED-verksamhet finns i nya 56 §, lagring i avvaktan på återvinning/bortskaffande.

50 § Verksamhetskod 90.50 har ändrats. Den lagring som tidigare fanns i 90.45 (lagring som uppgår till mer än totalt 50 ton farligt avfall och som var en IED-klassad verksamhet) faller nu in under 50 §. Lagring som en del av att samla in avfall ska inte klassas enligt IED. Den verksamheten faller nu in under 50 §.

Mindre ändringar har också gjorts, t.ex. att mängdgränserna uttrycks tydligare men det har också lagts till att lagring av mer än 50 ton som utgörs av motordrivna fordon faller in under 90.50. Detta för att över den mängden klassades lagringen under 90.45 som nu strukits.

51 § Verksamhetskoden 90.60 har skrivits om något, utan att omfattningen har ändrats. Undre och övre mängdgränser skrivs ut tydligare. Liksom tidigare finns en nedre gräns

för vissa typer av avfall. Lagring som del av insamling av upp till och med 1 ton elavfall, 1500 kg blybatterier eller 200 kg annat farligt avfall, omfattas inte av anmälningsplikten. Mängdgränserna är inte ändrade.

52-55 §§ Långtidslagring, djupt bergförvar och underjordsförvar

Ingen vägledning planerad i dagsläget.

56 § Lagring i avvaktan på återvinning eller bortskaffande

56 § Denna verksamhetskod är ny. Koderna för *lagring i avvaktan på återvinning eller bortskaffande* har införts för att leva upp till de krav som ställs i IED-direktivet. Verksamheter som bedriver vissa typer av återvinning eller bortskaffande *och i anslutning till den verksamheten* även lagrar farligt avfall i mängder över 50 ton, omfattas av 56 §. De verksamheter som berörs är de som har tillstånd enligt 5, 6, 7, 8 (förbränning av farligt avfall över 2500 ton/år och 67 §§ (återvinning/bortskaffande av farligt avfall över 2500 ton/år).

Som exempel kan nämnas att en förbränningsanläggning som har tillstånd att förbränna mer än 2500 ton farligt avfall/år, och i anslutning till den verksamheten har ett lager som överstiger 50 ton farligt avfall, omfattas av 56 §.

Detsamma gäller en verksamhet som har tillstånd enligt 67 §, att återvinna eller bortskaffa farligt avfall där mängden är mer än 2500 ton/år. Om verksamheten lagrar mer än 50 ton farligt avfall vid ett och samma tillfälle uppgår till mer än 50 ton.

I tidigare 29 kap fanns en verksamhetskod (90.45) mellanlagring, som genomförts som en IED-klassad verksamhet. Den har nu tagits bort. Det vi tidigare benämnde mellanlagring och som nu heter lagring som en del av att samla in avfall, ska aldrig bedömas som en IED-verksamhet, oavsett mängder. Se vidare under vägledning till **48-51 §§ Lagring som del av att samla in avfall.**

57 § Fartygsåtervinning

Ingen vägledning planerad i dagsläget.

58-59 §§ Radioaktivt avfall

Ingen vägledning planerad i dagsläget.

60-64 §§ Lagring och avskiljning av koldioxid

Ingen vägledning planerad i dagsläget.

65-72 §§ Andra verksamheter med återvinning eller bortskaffande

Tidigare fanns ett stort antal undantag i dessa koder. Undantagen har ersatts med skrivningen *Tillståndsplikten gäller inte om behandlingen är tillståndspliktig enligt*

någon annan bestämmelse i detta kapitel. Det innebär att om det finns en annan kod i 29 kap som stämmer överens med verksamheten, gäller den koden före 68-72 §§.

Behandling innebär återvinning eller bortskaffande.

65 § Verksamhetskoden har ändrats något. Koden omfattar återvinning, eller återvinning och bortskaffande, av icke-farligt avfall. Dygnsvärde har lagts till, mer än 75 ton per dygn, vilket beror på att IED ställer krav på det. Dessutom har den totala årsmängden ändrats något, tidigare stod det 18 500 ton per år, nu 18 750 ton per år. Anledningen var en felaktig beräkning i den tidigare MPF. Om behandlingen endast gäller anaerob biologisk behandling gäller verksamhetskoden om mängderna överstiger 100 ton per dygn eller 25 000 ton per år. Det är samma mängder som det var tidigare.

I tidigare MPF fanns ett undantag från 90.406 då koden inte var tillämplig, om verksamheten var tillstånds- eller anmälningspliktig enligt 28 kap. 1 eller 2 § eller enligt 13 § FMH. Undantaget är struket pga att det inte bedömdes nödvändigt. Avsikten var inte en ändrad omfattning.

66 § Koden omfattar bortskaffande av icke-farligt avfall om den tillförda mängden överstiger 50 ton per dygn eller 12 500 ton per år. Ett antal behandlingsprocesser omfattas, dessa är desamma som tidigare. Även här har undantaget strukits, se ovan (65 §).

67 § Verksamhetskoden har ändrats något. Koden omfattar återvinning eller bortskaffande av farligt avfall då mängderna överstiger 10 ton per dygn eller 2 500 ton per år. Tidigare benämndes de olika processer som omfattas, som R och D-koder. De processer som omfattas har nu skrivits ut tydligare, så som de uttrycks i IED. Om en verksamhet sysslar med flera olika typer av behandlingar som faller in under dessa koder (biologisk behandling, behandling innan förbränning osv) ska mängderna adderas ihop.

68 § Endast mindre ändringar, ingen ändring i omfattning. Verksamhetskoden omfattar behandling av icke-farligt avfall, mer än 100 000 ton per år. Behandling innebär återvinning eller bortskaffande. Omfattningen ska inte ha ändrats även om mindre omskrivningar gjorts. Mängderna skrivs ut tydligare. Undantagen är strukna och istället finns en mer allmän skrivning, *Tillståndsplikten gäller inte om behandlingen är tillståndspliktig enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel.* Det innebär att om någon annan kod i 29 kap är tillämplig, går den före 68 §.

69 § Endast mindre ändringar, ingen ändring i omfattning. Verksamheten omfattar liksom 68 §, behandling av icke-farligt avfall, 500 -100 000 ton per år. Behandling innebär återvinning eller bortskaffande. Undantagen är strukna och istället finns en mer allmän skrivning, *Tillståndsplikten gäller inte om behandlingen är tillståndspliktig enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel.* Det innebär att om någon annan kod i 29 kap är tillämplig, går den före 69 §.

70 § Endast mindre ändringar, ingen ändring i omfattning. Verksamhetskoden omfattar anmälningsplikt för behandling av icke-farligt avfall upp till och med 500 ton per år. Behandling innebär återvinning eller bortskaffande. Ingen ändring i omfattning jämfört med tidigare Undantagen är strukna och istället finns en mer allmän skrivning, *Tillståndsplikten gäller inte om behandlingen är tillståndspliktig enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel.* Det innebär att om någon annan kod i 29 kap är tillämplig, går den före 70 §.

71§ Endast mindre ändringar, ingen ändring i omfattning. Verksamhetskoden omfattar behandling av farligt avfall i mängder över 2 500 ton per år. Behandling innebär återvinning eller bortskaffande. Tidigare var denna kod formulerad som att huvuddelen av avfallet som avses bli behandlat kom från andra inrättningar. Anledningen var att det också finns en kod för behandling av farligt avfall som behandlas och har uppkommit i egen verksamhet. Med de ändringar som gjorts behövs inte det undantaget. Avsikten är inte att ändra omfattningen.

Undantagen kopplande till andra paragrafer är strukna och istället finns en mer allmän skrivning, *Tillståndsplikten gäller inte om behandlingen är tillståndspliktig enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel.* Det innebär att om någon annan kod i 29 kap är tillämplig, går den före 71 §.

72 § Endast mindre ändringar, ingen ändring i omfattning. Verksamhetskoden omfattar behandling av farligt avfall, högst 2 500 ton per år. Behandling innebär återvinning eller bortskaffande. Undantagen är strukna och istället finns en mer allmän skrivning, *Tillståndsplikten gäller inte om behandlingen är tillståndspliktig enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel.* Det innebär att om någon annan kod i 29 kap är tillämplig, går den före 72 §.